

TIFFANY REISZOVÁ

SIRÉNA

RODENÍ HRIEŠNICI

TIFFANY REISZOVÁ

SIRÉNA

RODENÍ HRIEŠNICI

1. KNIHA

Roky v znamení rubínu

Tiffany Reiszová

SIRÉNA

Z anglického originálu The Siren (Published by Harlequin Books S. A.)

preložila Miriam Ghaniová

Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva a Jela Krajčovič

Grafická úprava Design Amorandi

Vydalo Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s. r. o., Šamorín,

Slovensko v roku 2018

www.zelenykocur.sk

Tiffany Reisz

THE SIREN

Copyright © 2012 by Tiffany Reisz

Translation © 2017 by Miriam Ghaniová

Slovak edition © 2018 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr

Pri tvorbe obálky bola použitá fotka autora Mayer George (shutterstock)

Návrh obálky: Keke

Pre čitateľov nad 18 rokov.

ISBN 978-80-89761-38-8

EAN 9788089761388

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním, alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Jasonovi Isaacsovi, inak známemu ako
najkrajší muž na svete. Ďakujem ti, že si mi
bol Zachariášom i múzou.

Venujem Alysse Palmerovej – aj keby moje knihy
čítali len tvoje oči, písala by som pre ne.

Venujem aj B.

.....

Londýnskej hmle sa nič nevyrovná. Vždy bola legendou. V skutočnosti nepredstavovala nič iné ako smog, na vrchole priemyselnej revolúcie zabila niekoľko tisíc ľudí a mesto zadúšali jedovaté plyny. Zach Easton vedel, že v kanceláriách vydavateľstva Royal House ho prezývajú Londýnska hmla. Nazval ho tak kolega, ktorému sa nepáčilo Zachovo tvrdohlavé správanie. Zachovi sa zasa nepozdávala prezývka a ani redaktor, čo mu ju vymyslel. Dnes však bol rád, že ju má. Zach zistil, že John-Paul Bonner, šéf vydavateľstva Royal House, ešte stále pracuje, hoci už dávno padla. J. P., ako ho skrátene volali, sedel na podlahe vo svojej pracovni a okolo neho sa kopili haldy rukopisov, ktoré pripomínali miniatúrne Stonehenge.

Zach vošiel do dverí kancelárie a oprel sa o rám. Chvíľu hľadel na svojho šéfa, no nepovedal nič. Nemusel šéfovi hovoriť, prečo tam je. Obaja to vedeli.

„Smrť ku mne prichádza v podobe hmly, Easton,“ ozval sa J. P. z podlahy a roztriedil ďalšiu kopu. „Dost poetický spôsob úmrtia. Predpokladám, že ste ma sem prišli zabiť.“

J. P. mal šesťdesiatštyri rokov, sivú bradu, okuliare a bol zosobnením literatúry. Zvyčajne sa obaja radi dorozumievali

rôznymi vtipnými bonmotmi, ale dnes na to Zach nemal náladu.

„Áno.“

„Áno?“ zopakoval J. P. „Poviete len áno? Dobré, realita je dušou múdrosti. Pomôžte starcovi vstať z podlahy, Easton. Ak mám zomrieť, radšej postojacky.“

Zach vzdychol a vošiel do kancelárie, zohol sa a pomohol J. P. na nohy. J. P. vďačne potľapkal Zacha po pleci a zviezol sa na stoličku za svojím stolom. „Aj tak som už mŕtvy muž. Nemôžem nájsť rukopis *Hamleta* pre Johna Warrena. Mal byť v pošte už včera. Šťastie znamená mať dobré zdravie a zlú pamäť, ako sa vraví. A ja som šťastný, veľmi šťastný.“

Zach chvíľu hľadel na J. P. a v duchu ho preklíňal za to, že je taký obľúbený. Aj on mal svojho šéfa rád, preto bol tento rozhovor preňho dosť nepríjemný. Zach podišiel k policiam s knihami a prešiel rukou po najvyššom regáli. Vedel, že J. P. má vo zvyku odkladať dôležité papiere tam, kde na ne nedočiahne. Zach nahmatal rukopis a zložil ho. Hodil ho J. P. na stôl a sledoval, ako sa zviril kúdol prachu.

„Boh vám žehnaj,“ povedal J. P., rozkašľal sa a položil si ruku na srdce. „Zachránili ste mi život.“

„A teraz mám byť ten, čo vás zabije.“

J. P. pozrel na Zacha a ukázal na stoličku oproti stolu. Zach si neochotne sadol a narovnal si sako, akoby to bolo jeho brnenie.

„Pozrite, Easton,“ začal J. P., ale Zach mu viac nedovolil povedať.

„Ide o Noru Sutherlinovú?“ Zach sa pri vyslovení toho mena zatváril tak znechutene, ako len vedel. „Určite žartujete.“

„Áno, Nora Sutherlinová. Premýšľal som o tom, pozeral som si odhady predaja. Myslím si, že by sme ju mali vziať. Chcem s ňou pracovať.“

„Ja také veci robiť nebudem. Je to čistá pornografia.“

„Nie je to pornografia.“ J. P. pozrel na Zacha ponad veľké okuliare. „Je to erotika. Veľmi dobrá erotika.“

„Netušil som, že niečo také existuje.“

„Poviem len dve slová: Anaïs Ninová,“ odsekol J. P.

„Aj ja vyslovím dve slová – Bookerova cena.“

J. P. hlasno vydýchol a oprel sa o operadlo svojej stoličky. „Easton, poznám vás a viem, že patríte medzi najtalentovanejších ľudí v tejto brandži. Nezapltil by som za to, aby som vás dostal sem do New Yorku, keby ste neboli taký dobrý. Áno, viem, že vaši autori získali knižné ocenenia.“

„Napríklad ceny Whitebreads, Silver Daggers...“

„Predaj poslednej Sutherlinovej knihy predbehol vaše Whitebreads aj so Silver Daggers dokopy. Sme v recesii. Ak ste si nevšimli, knihy sú v týchto časoch luxus. Čo sa nedá zjesť, to si dnes nikto nekúpi.“

„Takže riešením je Nora Sutherlinová?“ zatiahol Zach.

J. P. sa uškrnul. „Janie Burková z denníka *Times* nazvala jej poslednú knihu absolútnou bombou.“

Zach pokrútil hlavou a znechutene sa zahľadel do stropu.

„Skôr by som povedal, že je to stoka,“ poznamenal. „Mysel má v stoke, aj jej knihy sú rovnako odporné. Nebol by som prekvapený, keby tam sídlil aj jej posledný vydavateľ.“

„Možno je to stoka, ale odteraz bude naša. Presnejšie vaša.“

„Toto nie je *My Fair Lady*, ja nie som profesor Henry Higgins a ona nie je Eliza Doolittlová.“

„Nech je, aká chce, ale je veľmi dobrá autorka. Vedeli by ste to, keby ste si prečítali aspoň jednu jej knihu.“

„Kvôli tejto práci som odišiel z Anglicka,“ pripomenul mu Zach. „Dal som výpoveď v jednom z najlepších vydavateľstiev v Európe, lebo som chcel pracovať s najlepšimi americkými autormi.“

„Je mladá. A je Američanka.“

„Nezanechal som len tak pre nič za nič Anglicko aj svoj osobný život...“ Zach sa odmlčal a po chvíli dodal: „... a svoju manželku.“ V skutočnosti to bolo tak, že práve manželka opustila jeho.

„Tá kniha má naozaj potenciál. Ponúkla nám ju, lebo je pripravená na zmenu.“

„Nedám ruku do ohňa za to, že sa chce zmeniť. O šesť týždňov odchádzam pracovať do sídla Royal House do L. A. a neverím, že chcete, aby som všetko odložil nabok a svojich posledných šesť týždňov venoval Nore Sutherlinovej. V nijakom prípade.“

„Videl som váš in-box, Easton. Nie je taký plný, že by ste nemohli pracovať aj so Sutherlinovou a popritom dokončiť všetko ostatné. Nehovorte mi, že si nenájdete čas.“

„Aby bolo jasné, nebudem mať čas ani chuť čítať nejakú erotiku, ani dobrú erotiku, ak sa to tak dá vôbec nazvať. Ja tu nie som jediný redaktor. Dajte to Thomasovi Finleymu.“ Zach vyslovil meno najneoblúbenejšieho kolegu, toho, kto mu dal spomínanú prezývku Londýnska hmla. „Prípadne Angie Clarkovej.“

„Finleymu? Tomu teplošovi? Ten by ju roztrhal a ona by ho zožrala zaživa. Ak by ste mu dali jednu do nosa, ani by nevedel, kto krváca.“

Zach sa takmer rozosmial, lebo s tým súhlasil, no potom si spomenul, že sa s J. P. vlastne dohaduje.

„A čo Angie Clarková?“

„Teraz má toho vyše hlavy. Okrem toho...“

„Čo okrem toho?“ vyzvedal sa Zach.

„Clarková sa jej bojí.“

„Nemôžem jej to vyčítať,“ uškrnul sa Zach. „Počul som mužov, ako si na večierkoch šepkajú jej meno. Hovorí sa, že si cestu k svojej prvej knihe vydláždila cez posteľ.“

„Tiež som to počul. K tejto si tak cestu nevyšliapala. Žiaľ.“

J. P. vystrúhal grimasu.

„Na blogu Rachel Bellovej som čítal, že nikdy nevychádza z domu v inej farbe ako v červenej. Povedala, že Sutherlinová si najala šestnásťročného chlapca ako svojho asistenta.“

J. P. sa naňho usmial. „Myslím, že skôr uprednostňuje označenie osobný asistent.“

Zach sa takmer zadusil vlastnou frustráciou. Veď už bol predsa pripravený na odchod, mal na sebe kabát, keď mu nejaký čertovský hlas našepkal, aby si ešte raz skontroloval e-mailovú schránku. Našiel tam odkaz od J. P., v ktorom mu písal, že uvažuje o tom, že získa autorku erotických románov Noru Sutherlinovú a jej poslednú knihu pripraví na vydanie na jeseň alebo v zime. A keďže Zach toho tak veľa nemá, kým odíde o niekoľko týždňov do L. A...

„Potrebujem, aby ste to pre mňa urobili. Vy a nikto iný,“ dodal J. P.

„Prečo som jediný, kto si s ňou dokáže poradiť?“

„Poradiť?“ J. P. sa pri tých slovách zasmial, no potom sa zatváril vážne. „Počujte, s Norou Sutherlinovou si neporadí nikto. Nie, len vy jediný ju dokážete uzemniť. Easton... Zach. Vypočujte ma, prosím.“

Zach prehltol a na chvíľu zmlkol, aby sa zmiernilo napätie. John-Paul Bonner len zriedkavo niekoho oslovil krstným menom.

„Píše romances, J. P.,“ povedal potichu Zach. „A ja ich neznášam.“

J. P. mu smutne pozrel do očí.

„Viem, že ste za posledný rok prešli peklom. Vždy som vám však vyšiel v ústrety, keď šlo o Grace. Chápem, že ste boli stratený. Sutherlinová je... naozaj dobrá. Potrebujeme ju.“

Zach sa pomaly nadýchol.

„Už podpísala zmluvu?“ opýtal sa.

„Nie. Stále sa dohadujeme na termínoch.“

„A čo ústna dohoda?“

J. P. naňho ostražito pozrel. „Zatiaľ ju nemáme. Povedal som jej, že sa musíme pozrieť na čísla, a potom sa jej ozvem, ale dohoda však už bola na dosah. Prečo?“

„Porozprávam sa s ňou.“

„Dobrý začiatok.“

„A prečítam si rukopis. Myslím si, že ak je nejaká šanca, že ona alebo my spoločne dokážeme z jej knihy niečo vykresañ, venujem jej svojich posledných šesť týždňov. Kniha však nepôjde do tlače, až kým ju neodklepnem.“

J. P. prevrátil Zacha pohľadom. Zach ani nežmurkol a neodvrátil zrak. Bol zvyknutý mať pri svojich knihách posledné slovo. A tej moci sa nechcel vzdať ani kvôli J. P., ani kvôli Nore Sutherlinovej. Kvôli nikomu.

„Easton, jedna kniha od Dana Browna, ktorá sa rozpredá za mesiac, zarobí toľko, čo poézia neprinesie ani za päť rokov. Sutherlinovej pornografia, ako to voláte, tromfne všetku poéziu, ktorú tu máme.“

„Chcem prísľub, že o podpise zmluvy rozhodnem len ja sám, J. P., inak sa s ňou nestretnem.“

J. P. si sadol na stoličku a hlasno vydýchol nosom.

„Dobre. Je vaša. Má pekný malý byt v Connecticute. Chodte vlakom. Alebo si vezmite moje auto. Je mi to jedno. Povedala, že v pondelok býva doma.“

„Výborne.“ Zach vedel, že je to v suchu. Keď mal náladu, vedel byť k autorovi a jeho knihe milosrdný. Tí najlepší spisovatelia kritiku dokázali prijať. Odpad si s ňou neporadil. Ak k nej bude dosť tvrdý, nájde si iného vydavateľa.

Dohadovanie sa nateraz skončilo a Zach unavene vstal zo stoličky a so zvesenými plecami sa pobral k dverám.

Ozvalo sa slabé zakašľanie, ktoré ho zastavilo. J. P. mu nepozrel do očí, len prešiel rukou po výtlačku *Hamleta*.

„Mali by ste si prečítať túto knihu, keď znova vyjde,“ povedal J. P. a potľapkal po prvej stránke. „Fascinujúci výskum

nefalošovaného Hamletovho šialenstva: Preskakuje mi iba vtedy...“

„... keď vietor fúka od severo-severozápadu; keď povieva južný vietor, rozoznám komára od somára,“ Zach dokončil známy citát.

„Sutherlinová je rovnako šialená, ako bol Hamlet. Neverte všetkému, čo ste o nej počuli. Tá dáma pozná svojich komárov aj somárov.“

„Dáma?“

J. P. zatvoril knihu, na urážku neodpovedal. Zach sa znova obrátil na odchod.

„Viete, Easton, stále ste mladý aj pekný, čo je pre vás plus. Niekedy by ste to mali skúsiť.“

„Čo? To šialenstvo?“ opýtal sa Zach a kývol hlavou na knihu.

„Nie, šťastie.“

„Šťastie?“ Zach sa trpkou úškrnul. „Mám obavy, že na to mám pridobru pamäť.“

Vrátil sa do svojej pracovne. Jeho asistentka Mary mu nechala na stole rukopis Nory Sutherlinovej, založený v zakladači.

Zach otvoril zakladač, no ledva naň pozrel. Mala tridsaťtri rokov, teda bola od neho o desať rokov mladšia. Prvá kniha jej vyšla, keď mala dvadsaťdeväť. Odvtedy jej vydali spolu päť kníh; druhá kniha sa volala *Červená* a spôsobila rozruch. Rýchlo sa rozpredala a narobila chaos. Zach si prezeral čísla v zakladači a pochopil, prečo ju chce J. P. tak veľmi získať. Počty jej predaných kníh sa postupne zdvojnásobili. Zach si v mysli prebehol, čo vie o autoroch erotiky. V poslednom čase práve erotika zaznamenávala veľký knižný boom. Nemalo by však ísť o peniaze. Mali by vydávať kvalitné umenie.

Zach hodil Sutherlinovej životopis a predpovede predaja do koša. Svoju filozofiu zakladal na starých Nových kritikoch –

šlo iba o knihu. Nie o autora, nie o trh, nie o čitateľa. Knihu posudzuje jedine podľa knihy. Je mu jedno, čo sa hovorí o osobnom živote Nory Sutherlinovej, že je rovnako pikantný ako jej próza. Záleží iba na jej knihe. A on tej knihe príliš nedôveruje.

Zach sa podozrievavo zahľadel na rukopis. Mary vie, že najradšej číta knihy v tvrdej väzbe. Asi nemala čas vytlačiť mu ju. Na obálke sa vynímal názov, napísaný šarlátovočervenými písmenami. Výrazným gotickým fontom tam stálo: *Cena útechy*. Vydavatelia často menili názov knihy, ale musel uznať, že tento je pre erotický titul vskutku zaujímavý. Otvoril rukopis a prečítal prvú vetu: „Netúžila som napísať túto knihu o nič viac, ako ju vy túžite čítať.“

Zach prestal čítať, lebo mal pocit, akoby sa mu za plecom ozval povedomý šepot. Potlačil ho a znovu sa pozrel na riadok. A potom si prečítal ďalší a ďalší...

.....

Zach občas svoju prácu nenávidel. Mal rád editorskú činnosť, vzal do rúk román a urobil z neho ešte úžasnejší kúsok. Neznášal však všetku tú vedu okolo toho, rozpočtové krízy, rôzne snahy a taktiky predať čo najviac výtlačkov. Teraz zdvihol zadok a vybral sa do Connecticutu, aby sa tam stretol s akousi pojašenou oplzlou spisovateľkou, ktorá ho má presvedčiť, či si zaslúži jedného z najlepších vydavateľov beletrie. Áno, občas svoju prácu neznáša. Dnes má však pocit, že aj tá práca neznáša jeho.

Zaparkoval auto patriace J. P. na pokojnom námestí pred dosť veľkým poschodovým domom v tudorovskom štýle. Skontroloval adresu aj miesto a zahľadel sa na dom. Vari tu žije Nora Sutherlinová – notoricky známa pisateľka erotických príbehov, ktorej knihami na jednej strane pohrdajú, na druhej hojne prekladajú? Zach si v takomto dome vedel predstaviť akurát svoju starú mamu, ktorá ponúka čaj a sušienky malým deťom.

Sťažka vzdychol a vykročil k vchodovým dverám. Zavonil a po chvíli sa ozvali rezké mužské kroky. Zach si

v duchu blažene predstavil, že Nora Sutherlinová je možno len pseudonym nejakého päťdesiatnika s nadváhou.

Dvere naozaj otvoril muž. Vlastne nie muž, skôr chlapec. Mal na sebe plédové pyžamové nohavice a na krku kopu náhrdelníkov. Na jednom sa hojdal malý strieborný krížik. Stál vo dverách oproti Zachovi a ospalo sa usmieval.

„Mám devätnásť,“ povedal s prízvukom, ktorý Zach hneď odhadol ako juhoamerický. „Nie šesťnásť. Ona všetkým hovorí, že mám šesťnásť, ale jedine preto, aby som využíval zľavy.“

„Zľavy?“ zatiahol Zach prekvapene, že reči o mladom chlapcovi sa ukázali ako pravdivé aj nepravdivé.

Chlapec pokrčil plecami, ktoré mal samá peha. „To povedala ona. Volám sa Wesley Railey. Alebo skrátene Wes.“

„Zachary Easton. Prišiel som sem za... vašou zamestnávateľkou?“

Wesley sa zasmial a odhrnul si z čela prameň tmavoplavých vlasov, ktoré mu padali do hnedých očí lesknúcich sa mladostou.

„Moja zamestnávateľka je tam,“ povedal znova s juhoamerickým prízvukom, čo vyznelo trochu komicky. Zach vošiel do bytu. Zdal sa mu príjemný a útulný, ale bolo v ňom priveľa nábytku a políc na knihy.

„Páči sa mi váš prízvuk. Ste Brit?“

„Posledných desať rokov som žil v Londýne. Ani vy nehovoríte ako tunajší.“

„Som z Kentucky. Mama je z Georgie, takže odtiaľ som to pochytil. Snažil som sa ten prízvuk potlačiť, ale Nore sa páči.“

„To neveští nič dobré,“ povedal Zach. Wesley vzal z kopy poskladaného oblečenia biele tričko s výstrihom do V a obliekol si ho. Zach si všimol, že chlapec je štíhly, ale má svaly. Ktovie, prečo Nora nehovorí pravdu. Devätnásťročný milenec

je pre tridsaťtiročnú ženu rovnako nevhodný, ale aspoň je to už zákonné.

Wesley ho voviedol do krátkej chodby a bez zaklopania otvoril dvere.

„Nora, je tu pán Easton.“

Ustúpil nabok a Zach pri prvom pohľade na smutne vykričanú Noru Sutherlinovú prekvapene zažmurkal.

Z rečí, ktoré počul, čakal nejakú Amazonku v červenom koženom jazdeckom úbore s krásnymi vlnitými čiernymi vlasmi. Nikde však nijakú červenú kožu nevidel. Mala na sebe modrú pyžamu v pánskom štýle s drobnými žltými kačičkami.

Nohy mala vyložené na stole a v lone klávesnicu. Rýchlo po nej preberala prstami, no nepovedala nič. Ponúkala mu len pohľad na svoj očarujúci profil.

„Nora?“ zopakoval Wesley.

„Počkaj, teraz rozmýšľam. Potrebujem synonymum v prvej osobe k slovu vraziť, ale musí to byť podstatné meno, nie sloveso. Chod,“ odvetila milo, ale rozhodne.

Zacha podráždil jej postoj aj príťažlivosť, ale nemohol si pomôcť a zalovil v pamäti.

„Výpad, vpád, tlak, sila, úder,“ vymenoval.

„Pomaly do nej vrážal...“ prehodila. „Jeho vpády... Nie, znie to príliš neutrálne. Dopekla, prečo nemáme podstatné meno k slovesu vraziť? Zbláznim sa. Hoci...“ Odložila klávesnicu nabok a prvý raz sa k nemu obrátila tvárou. „Pácia sa mi muži s bohatou slovnou zásobou.“

Zachovi pri pohľade na nezvyčajne krásnu ženu, akú nevidel už roky, stuhol chrbát. Vstala a podišla k nemu. Bosá.

„Slečna Sutherlinová.“ Zach chytil ponúkanú ruku. „Zdravím vás.“

Nebola vysoká, čakal slabé zovretie. Stisla mu dlaň prekva-pivo silnými prstami.

„Nádherný prízvuk,“ poznamenala. „Nezostalo v ňom nič liverpoolske, však?“

„Snažil som sa,“ odvetil Zach v pomykove, že o ňom vie viac ako on o nej. Teraz ľutoval, že hodil jej životopis do koša. „Nie každý rodený Liverpoolčan hovorí ako mladý Paul McCartney.“

„Škoda.“ Povedala to takmer šeptom a neprestávala naňho hľadieť. „Aká škoda.“

Zach sa prinútil konečne jej pozrieť do očí, no hneď si uvedomil, že to radšej nemal robiť. Na prvý pohľad sa mu zdali hlboké a zelené, ale keď zažmurkala, zdalo sa mu, že sú tmavé, a vôbec si nepamätal predchádzajúcu zelenú. Uvedomoval si, že hľadá rovno naňho, a mal pocit, že ho prenikavým pohľadom priam otvára. Poznala ho. Vedel to a vycítil, že aj ona to vie.

Zach sa snažil udržať situáciu pod kontrolou a odtiahol ruku.

„Slečna Sutherlinová...“

„Správne, venujme sa práci.“ Vrátila sa k svojmu stolu. Zach sa poobzeral po jej pracovni, ale videl ešte viac kníh ako v obývačke: knihy a zápisníky, haldy papierov a tmavé drevené police.

„Jedna rýchla otázka, pán Easton,“ povedala a sadla si na stoličku. „Nehanbíte sa náhodou za to, že ste žid?“

„Prepáčte?“ zahabkal Zach, lebo si nebol istý, či dobre počul.

„Nora, prestaň,“ zamračil sa Wesley.

„Som len zvedavá,“ mávla rukou. „Voláte sa Zachary, ale v skutočnosti ste Zechariah ako židovský prorok Zachariáš. Prečo ste si zmenili meno?“

Tá otázka bola príliš osobná, vôbec sa jej netýkala a Zach nemohol uveriť vlastným ušiam, že sa podujal na ňu odpovedať.

„Volali ma Zach alebo Zachary, odkedy som sa narodil. Iba pri vyplňaní úradných dokumentov si uvedomujem, že sa ofi-

ciálne volám Zechariah.“ Zach hovoril odmerane a pokojne. Vedel, že vyhrať môže len vtedy, ak zostane pokojný a nedovolí jej, aby ho rozrušila, čo zrejme mala v pláne. „A momentálne sa hanbím len za tento náhly obrat vo svojej kariére.“

Očakával, že cúvne, alebo sa pustí do boja. Namiesto toho sa však len zasmiala.

„Veď ja vám nič nevyčítam. Sadnite si a porozprávajte mi o tom.“

Zach si opatrne sadol do vysedeného kašmírového kresla proti jej stolu. Chcel si prekrížiť nohy v členkoch, no v polovici pohybu stuhol, lebo zakopol o dlhé čierne vrece, ktoré ležalo na zemi. Počul cinknutie kovu o kov a to ho vyviedlo z miery.

„Musím ísť do školy,“ oznámil Wesley, ktorý asi zúfalo túžil odísť. „Je to v poriadku?“

„Ach, pochybujem, že pán Easton sa nakloní ponad stôl a pokúsi sa ma znásilniť v tej chvíli, ako odídeš,“ odvetila Nora a žmurkla na Zacha. „Žiaľ.“

To slovo a žmurknutie vyburcovalo Zachovu predstavivosť, že by to naozaj urobil. Tú myšlienku potlačil tak rýchlo, ako prišla.

Wesley znechutene pokrútil hlavou.

„Veľa šťastia, pán Easton,“ povedal a obrátil sa k nemu. „Nedávajte najavo, že na vás urobila dojem, a ona sa upokojí.“

„Dojem?“ zopakoval Zach. „Pochybujem, že by to bol problém.“

Zach čakal, kým doznejú jeho slová. Videl, ako Wesley prižmuril oči, ale Nora naňho pozrela spod závoja čiernych mihalníc.

„Ach...“ zapriadla. „Je taký milý.“

„Boh nám všetkým pomáhaj.“ Wesley sa zvrtol a Zach sa mu zahľadel na chrbát. Nebol si istý, či chce naozaj zostať sám s touto zvláštnou ženou.

„Predpokladám, že je to váš syn,“ ozval sa Zach, keď sa Wesley vzdialil.

„Nie, môj asistent. Niečo v tom zmysle. Varí mi, takže je skôr moja pravá ruka. Alebo dievča pre všetko.“

„Chlapec pre všetko,“ opravil ju Zach, siahajúc do svojej slovnej zásoby. „A dobre vycvičený, ako vidím.“

„Dobre vycvičený? Wesley? Kdeže! Dokonca ho neviem ani namotivovať, aby ma pretiahol. Nemyslím si však, že ste sa sem unúvali až z mesta, aby sme sa rozprávali o mojom asistentovi, hoci je na spanie.“

„Nie, nie.“ Zach stíchol a čakal, kým si Nora Sutherlinová sadne na stoličku. Vtom uprela naňho znervózňujúci pohľad.

„Takže...“ začala. „Vidím, že sa vám nepozdávam. To dokazuje, že máte dobrý vkus, čo sa týka žien. Predpokladám aj to, že ste o mne počuli. Som taká, ako ste očakávali?“

Zach na ňu chvíľu civel. Poslední traja autori, s ktorými pracoval, boli muži okolo päťdesiatky až šesťdesiatky. Nikdy ani jedného z nich nevidel v pyžame. A nikdy sa nestretol s takou nevhodne zvodnou autorkou ako Nora Sutherlinová.

„Ste nižšia.“

„Chvalabohu, že máme podpätky, pravda? Takže aký bol verdikt? J. P. povedal, že vám dáva plnú moc, pokiaľ ide o knihu aj moju maličkosť. Už dávno som nemala nad sebou nejakého šéfa. Ak mám povedať pravdu, celkom mi to chýba.“

„Rozhodnutie ešte nepadlo.“

„Teda záleží na porote. Dobre, žiadam o obnovu konania.“

„Ste veľmi chytrá.“

„A vy veľmi príťažlivý.“

Zach sa pomrivil v kresle. Nebol zvyknutý flirtovať so svojimi autormi, no ona vlastne medzi jeho autorov nepatrila.

„To nebol kompliment. Múdrosť je posledný zdroj amatérstva. Ja vo svojich knihách hľadám hĺbku, vášeň, podstatu.“

„Vášeň tam je.“

„Vášeň nie je synonymum sexu. Musím pripustiť, že vaša kniha je zaujímavá a nie celkom bez podstaty. V jednej chvíli som si dokonca všimol, že ste načreli až do srdca.“

„Vo vašej vete počujem *ale*.“

„Gradácia bola veľmi slabá. Čitateľ musí byť nekonečne trepezlivý.“

Pozrela sa naňho a potom sa odvrátila. Zach to videl už aj predtým – bola to porážka. Vylakal ju, tak ako mal v pláne. Premýšľal, prečo sa z toho neteší.

„Nekonečne...“ Obrátila sa naspäť tvárou k nemu a v očiach jej žiaril nový svet. „Čoskoro je Veľká noc – obdobie vzkriesenia.“

„Vzkriesenia? Naozaj?“ opýtal sa Zach, zaskočený jej húževnatosťou. „O šesť týždňov odchádzam do L. A. Tých šesť týždňov nie je dosť, aby som sa pustil do takého náročného projektu. Mám iba šesť týždňov.“

„Práve ste povedali, že šesť týždňov nie je dosť dlho...“

„To je všetko, čo vám môžem dať. Vylepšite knihu v priebehu šiestich týždňov a dáme ju do tlače. Ak nie...“

„Ak nie, tak sa ten hnus vráti hnusnej autorke, však?“

Zach na ňu vyjavene vytreštil oči.

„John-Paul Bonner je najväčší klebetník vo vydavateľskom priemysle, pán Easton. Povedal mi, čo si o mne myslíte. Prezradil mi aj to, že podľa vášho názoru to nedokážem.“

„Som si tým celkom istý.“

„Ak ste môj editor, moje zlyhanie stiahne nadol aj vás.“

„Zatiaľ nie som váš editor. Ešte sme sa na ničom nedohodli.“

„Budete. Prečo ste prestali učiť?“

„Prestal učiť?“

„Boli ste profesor na Cambridgei, nie? Dobrý flek pre niekoho takého mladého. A predsa ste prestali.“

„Pred desiatimi rokmi,“ odvetil Zach v šoku, koľko o ňom vie. Dopekla, odkiaľ vyhrabala ten Cambridge?